

Arrest

nr. 325 721 van 24 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. RAJA
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. RAJA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten.

Op 7 februari 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 mei 2024 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 31 mei 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Kashmir, Pakistan, uit het district Bagh. U heeft gestudeerd in Islamabad en daar heeft u ook gewerkt. Uiteindelijk keerde u terug naar Kashmir en daar was u actief voor de onafhankelijkheidsstrijd. U was sinds 2010 lid van het JKLF (Jammu Kashmir Liberation Front) en u werd in 2018 secretaris-generaal op lokaal vlak, zijnde voor de Union Council Topi. Op 28 april 2019 nam u deel aan een manifestatie met vele andere mensen waarbij slogans voor Kashmir werden geroepen. De politie kwam tussen en wilde u oppakken. U kon echter ontkomen. U dook onder en zou dan uiteindelijk op 20 mei 2019 Pakistan hebben verlaten. U reisde illegaal over land via Turkije naar Griekenland waar u op 25 juli 2019 aankwam. U diende daar op 7 september 2020 een verzoek tot internationale bescherming in. In augustus 2021 verliet u Griekenland en u reisde naar België waar u in februari 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Zowel in Griekenland als in België nam u deel aan een manifestatie voor Kashmir. Ter staving van uw verzoek legde u volgende stukken voor: een geboorteakte, een JKLF lidkaart, foto's, een domicilieattest, een kaart van JKLF (11/2/2016), een attest van de Human Rights Movement (6/3/2021), een arrestatiebevel, een attest van een advocaat (3/3/2021), een attest van JKLF (4/3/2021), een First Information Report (FIR) (28/4/2019) en een artikel uit de Daily Jammu Kashmir.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Omwille van onderstaande redenen kan uw asielrelaas niet geloofd worden.

Identiteit, reisweg en laattijdig verzoek om internationale bescherming

Het is niet geloofwaardig dat u in Islamabad, Pakistan studeerde en werkte voor verschillende jaren en dat u daar geen paspoort of identiteitskaart had. U deed hogere studies, een Bachelor 'Civil Engineer'. U legt enkel een domicilieattest neer, maar dat heeft uiteraard niet dezelfde waarde als een identiteitskaart of paspoort die heden elektronisch door de NADRA worden uitgegeven. Het vermoeden bestaat dat u bewust een paspoort achterhoudt om bepaalde gegevens te verhullen wat betreft uw vertrek en uw reisweg.

Het is evenmin geloofwaardig dat u van Pakistan over land, te voet en in auto's zou hebben gereisd tot in Griekenland en niet zou weten via welke landen u reisde. Uiteindelijk moet u bekennen dat u wist via Turkije te zijn gereisd. Maar voor een gestudeerd iemand is het niet aannemelijk dat u niet zou weten via welke weg u van Pakistan naar Turkije reisde. U zegt verder ook niet meer te weten wanneer u vertrok uit Pakistan (zie NPO CGVS p.4), maar u kan dan later plots wel de precieze datum geven waarop u Pakistan verliet, zijnde 20 mei 2019 (zie NPO CGVS p.14). Bovendien zegt u dat uw reis in moeilijke omstandigheden verliep (zie NPO CGVS p.4 en 5). Maar na nazicht van uw Facebookaccount blijkt dat u tussen uw vertrek (19 mei 2019) en aankomst in Griekenland (25 juli 2019) verschillende posts op Facebook zette (zie administratief dossier). Dit is niet ernstig. Ten slotte blijkt dat u in augustus 2021 Griekenland verliet en in België pas in februari 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit is niet verenigbaar met uw verklaring dat de reis van Griekenland naar België slechts zeven of acht dagen heeft geduurd (zie NPO CGVS p.7).

U diende bovendien laattijdig een verzoek om internationale bescherming in, namelijk pas in 2020 in Griekenland terwijl u er al sinds juli 2019 was en in februari 2022 pas in België terwijl u, afgaande op uw verklaringen dat u maar zeven of acht dagen reisde naar België, al in 2021 in België moet zijn aangekomen. Deze vaststelling geeft aan dat u geen echte nood aan internationale bescherming kende.

Documenten

Vooreerst merkt het CGVS dat u een geboorteakte neerlegt die is aangevraagd in 2023, dus ná uw vertrek. Dat u na april 2019, de dag sinds dewelke de Pakistaanse overheid u zou zoeken, diezelfde overheid nog contacteert voor het verkrijgen van overheidsdocumenten als een geboorteakte, doet afbreuk aan uw beweerde vrees ten aanzien van die Pakistaanse autoriteiten.

U legt verder een 'Attest Human Rights Movement' neer. Daarin staat vermeld dat een FIR is opgemaakt in uw zaak en die dateert van 20 mei 2019. Dat is niet in overeenstemming met de datum vermeld op de FIR zelf, zijnde 28 april 2019. Dit doet afbreuk aan de beweerde authenticiteit van deze stukken.

Wat de FIR zelf betreft merkt het CGVS op dat in FIR staat dat u, A.A., een toespraak was begonnen (zie vertaling FIR). Er wordt zelfs gespecificeerd wat u zou hebben gezegd. Dit is tegenstrijdig aan wat u zegt. U geeft aan dat de politie die dag ter plaatse was voordat er toespraken werden gehouden (zie NPO CGVS p.9 en 10). Het is trouwens opvallend dat u een FIR neerlegt waarin twee andere personen, zijnde Ad. en M., vermeld worden bij naam. U kent ook die twee namen. Maar u hebt er blijkbaar geen idee van wat er nadien met deze personen gebeurde (zie NPO CGVS p.12). Dat u zich hier niet naar informeert tast verder danig uw geloofwaardigheid aan.

Verder zegt u zelf dat u vanaf 2010 lid was van JKLF (zie NPO CGVS p.8). Maar u legt drie attesten neer waarin staat dat u vanaf 2016 pas lid bent van JKLF. Het gaat om de kaart van JKLF (11/2/2016); het attest van de Human Rights Movement (6/3/2021) en het attest van JKLF (4/3/2021). Opnieuw wordt hier afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten.

Wat betreft de lidkaart die u neerlegt, merkt het CGVS op dat daarop fout staat vermeld 'Topi Uniot Bagh'. Opnieuw is dit niet aannemelijk.

U legt ook een arrestatiebevel neer van het jaar 2019 omdat u in Pakistan zou worden gezocht. Maar u hebt geen recentere stukken van die zouden aantonen dat u nog in Pakistan gezocht wordt. Bovendien, uw verklaringen aangaande de juridische stukken die u voorlegt zijn niet geloofwaardig. U zegt dat uw advocaat

zou proberen de FIR te laten verdwijnen (zie NPO CGVS p.11). Dat houdt geen steek. Een FIR wordt opgesteld over een bepaalde gebeurtenis door de Pakistaanse overheid en een advocaat kan dat niet laten verdwijnen. U zegt verder dat de advocaat een soort borgsom zou regelen (zie NPO CGVS p.11). Maar een borgsom is voorzien wanneer iemand gearresteerd wordt, en dat was in uw geval (nog) niet zo. Wat een borgsom dan zou betekenen is niet duidelijk. Uit deze verklaringen blijkt dat u - die nota bene een hogere studie deed - geen kennis hebt van het juridisch verloop, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Dat wordt bevestigd in uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS waar u aangeeft dat 'ik heb levenslang gekregen' (zie vragenlijst CGVS vraag 2). Dit is uiteraard niet zo, u legt immers geen vonnis neer, noch zegt u dat er al een vonnis geveld is. Indien u werkelijk wordt vervolgd in Pakistan en u contacten onderhoudt met familie en een advocaat, kan verwacht worden dat u kennis van zaken hebt.

Hierbij verwijst het CGVS naar informatie waarover het beschikt en die is toegevoegd aan het administratieve dossier en waaruit blijkt dat het in Pakistan gemakkelijk is om valse en/of vervalste documenten te verkrijgen.

Refugé surplace

U bent in België en Griekenland actief geweest in een manifestatie voor de zaak Kashmir. Maar u geeft niet aan dat de Pakistaanse overheid daarvan op de hoogte zou zijn. U legt foto's neer, maar nergens blijkt dat die stukken bekend zijn bij de Pakistaanse overheid. En in geen geval blijkt dat de Pakistaanse overheid actie heeft ondernomen omdat ze van deze manifestatie(s) op de hoogte zijn.

Profiel en relaas

U legt verschillende foto's neer van activiteiten van JKLF waarbij u te zien bent op de foto's. Maar dat gaat om grote activiteiten met veel aanwezigen. Uit de foto's kan nergens blijken dat u een speciale taak of hogere functie hebt dan de andere aanwezigen. Maar dat u actief was op bepaalde activiteiten van de JKLF is uiteraard niet van die aard dat alle andere bevindingen van het CGVS niet meer dienstig zijn. Het louter aanwezig zijn op die activiteiten is geen aanwijzing dat u een vrees voor vervolging moet koesteren bij terugkeer naar Pakistan.

Volledigheidshalve geeft u aan het CGVS aan dat u in 2018 enkele uren werd vastgehouden waarbij u geslagen werd (zie NPO CGVS p.14), maar u kan dit niet staven met enig document. Bovendien staat dit ook nergens vermeld in de verschillende attesten die u voorlegt, wat toch vreemd is aangezien sommige attesten door uw partij zelf zijn opgesteld. Bovendien, indien u werkelijk een toespraak gaf toen u vastgehouden werd in 2018 én u omwille van uw belangrijke functie nu zou worden vervolgd, is het niet aannemelijk dat de Pakistaanse overheid u er toen enkel met een waarschuwing van af had laten komen.

Aldus kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de **subsidiäre beschermingsstatus** toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Pakistan: Security situation** van 28 februari 2023, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvonden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd werden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vonden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormden religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen waren echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2021 en 2022 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2021 en 2022 wijzen op een toename van zowel het aantal incidenten als burgerslachtoffers in vergelijking met 2020. Er was sprake van veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, de opkomst van ISKP, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast had de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan. Het noordwesten van Pakistan werd geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) en in mindere mate door ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vonden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Het conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan te worden beoordeeld.

De regio van Kashmir wordt verdeeld onder Pakistan, India en China. Zowel Pakistan als India eisen de volledige regio op wat al jaren voor spanningen zorgt. De grens tussen het Pakistaanse en Indische deel van Kashmir, de zogenaamde "Line of Control" (LoC) is één van de meest gemilitariseerde regio's in de wereld. In 2020 kondigde de overheid aan dat Gilgit-Baltistan de status van provincie zou krijgen. In februari 2021 werd de wapenstilstand van 2003 hersteld in het gebied van de LoC, wat zorgde voor een normalisering van de levensomstandigheden. In 2017 had Azad-Kashmir een geschat inwonersaantal van 3 tot 4.5 miljoen en Gilgit-Baltistan 2 miljoen.

Wat betreft Azad Kashmir meldde ACLED in 2022 geen enkel incident, net zoals PIPS en PICSS. Voor de regio Gilgit-Baltistan registreerde ACLED in 2022 twee incidenten. PIPS maakte melding van drie aanvallen van gewapende groeperingen, PICSS rapporteerde over één aanval. Beide regio's worden dan ook als stabiel omschreven. CRSS maakte rapporteerde dat er geen slachtoffers waren van terrorisme of anti-terrorisme operaties.

Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat immers na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 tot en met 48/6 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 10.3, b) van de Procedurerichtlijn, van artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris):

- "2. Beleidsmededeling van de Pakistaanse overheid van 5 juni 2024;*
- 3. Video van verzoeker – pogingen om via Skype de asielinstanties te bereiken;*
- 4. Ranking van Pakistan als rechtsstaat;*
- 5. Centre for Peace Development Initiatives Pakistan (CPDI-Pakistan) - FIR – A guide for citizens;*
- 6. The Concept of Bail in Pakistani Legal System: A Legal Analysis."*

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de COI Focus "*Pakistan. Security situation*" van Cedoca van 25 juni 2024 en het rapport "*Pakistan. Country Focus*" van EUAA van december 2024.

3.2. De Raad ontvangt vanwege verzoeker een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij de volgende stukken toevoegt (zie inventaris):

- "1. Foto met A.K.;
- 2. Foto met teamleden JKLF en JKLSF;
- 3. Screenshot online bijeenkomst;
- 4. Foto met S.S.;
- 5. Foto met J.M.."

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek

kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart actief te zijn voor de onafhankelijkheidsstrijd van Kashmir, ook vanuit België, waardoor hij door de Pakistaanse overheid wordt geviséerd. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad omwille van de hierna volgende redenen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Vooreerst stelt de Raad in deze stand van zaken vast dat verzoeker zijn politiek activisme voor de onafhankelijkheidsstrijd van Kasjmir bij het *Jammu Kashmir Liberation Front* (hierna: JKLF) aannemelijk maakt. Uit de voorgelegde lidkaarten, foto's, attesten en het door hem geschreven artikel (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekers aanvullende nota), alsook uit zijn verklaringen over zijn activiteiten bij het JKLF tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dit politiek activisme genoegzaam. Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker een politieke overtuiging heeft in de zin van artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt immers onder meer in dat een verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, Migracijos departamentas, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip 'politieke overtuiging' vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met de vraag of die overtuiging – vanwege de mate waarin ze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens "*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land*" (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), pt. 36-37 en 46, 49).

Vervolgens stelt de Raad evenwel vast dat verzoekers politiek activisme en zijn rol bij het JKLF van beperkte aard zijn. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij geen functie met een grote zichtbaarheid vervulde, doch slechts sedert 2018 secretaris-generaal was bij een lokale afdeling van het JKLF en hierbij instond voor het organiseren van bijeenkomsten en vergaderingen. Voordien was verzoeker sedert 2010 enkel betrokken bij de jeugdafdeling en hierna vanaf 2016 als gewoon lid (verzoekschrift, p. 13), een periode waaromtrent verzoeker geen enkele melding maakt van incidenten die hij omwille van dit lidmaatschap zou hebben ondervonden. Dat verzoeker in contact kwam met enkele hooggeplaatste personen van het JKLF doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers eigen rol en functie van beperkte aard zijn. Dit wordt bovendien bevestigd waar verzoeker verklaart dat hij in 2018 enkele uren werd vastgehouden door de Pakistaanse autoriteiten, doch nadien werd vrijgelaten met enkel een waarschuwing. In zoverre aan deze verklaring geloof kan worden gehecht, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat, indien de Pakistaanse autoriteiten verzoekers rol en functie bij het JKLF van groot belang zouden achten, zij hem niet na enkele uren zouden vrijlaten met enkel een waarschuwing. De vaststelling dat verzoekers politiek activisme bij het JKLF zich (pas vanaf 2018) beperkte tot de functie van secretaris-generaal van een lokale afdeling die instond voor het organiseren van bijeenkomsten en vergaderingen en dat de Pakistaanse autoriteiten hem in 2018 slechts enkele uren vasthielden en nadien vrijlieten met enkel een waarschuwing, ondermijnt de ernst van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming. Gezien het geheel van deze elementen kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat de Pakistaanse autoriteiten verzoekers politiek activisme niet als van voldoende belang beschouwen om hem (actueel nog) daadwerkelijk te viseren.

Waar verzoeker verwijst naar het door hem voorgelegde *First Information Report* (hierna: FIR) en het arrestatiebevel tegen hem (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), dient er vooreerst op gewezen dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt

dat omwille van de hoge graad van corruptie valse Pakistaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan reeds danig relativeert. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de uiteenzetting in zijn verzoekschrift dat de weergave in het FIR van verzoekers deelname aan een manifestatie in 2019 niet overeenstemt met wat er werkelijk zou zijn gebeurd. Waar kan worden aangenomen, gelet op de hoge graad van corruptie in Pakistan, dat de Pakistaanse autoriteiten in een FIR gemakkelijk onwaarheden kunnen opnemen, zoals ook in het verzoekschrift wordt benadrukt (verzoekschrift, stuk 4), doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat het door verzoeker voorgelegde FIR niet kan dienen ter staving van verzoekers verklaringen. Dit klemmt des te meer daar in het voorgelegde attest van de *Human Rights Movement* (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) wordt gesteld dat het FIR is gedateerd op 20 mei 2019, terwijl het voorgelegde FIR dateert van 28 april 2019. Ook wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat in het FIR twee personen bij naam worden genoemd, die verzoeker stelt te kennen, doch waaromtrent hij heeft nagelaten zich over hun lot te trachten te informeren. In het licht van de door verzoeker geschetste context, waar hij stelt door de Pakistaanse autoriteiten te worden gevisieerd omwille van zijn politiek activisme voor het JKLF, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich enige moeite zou getroosten om zich te informeren over de lotgevallen van kennissen die zich in dezelfde situatie als hem zouden bevinden, *quod non*. Voorts dateren zowel het voorgelegde FIR als het voorgelegde arrestatiebevel van 2019 – intussen ongeveer zes jaar geleden – terwijl verzoeker geen enkel stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de Pakistaanse autoriteiten actueel nog steeds naar hem op zoek zouden zijn en/of hem anderszins zouden viseren omwille van zijn politiek activisme. Verzoeker verklaarde nochtans contact te hebben met zijn familie en advocaat in Pakistan en verklaart ook in Europa nog actief te zijn voor het JKLF. Ook de vaststelling dat verzoeker in 2023 nog een geboorteakte aanvraag én bekam bij de Pakistaanse autoriteiten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) getuigt van de geringe aandacht die deze autoriteiten voor verzoekers politiek activisme aan de dag leggen en ondermijnt de ernst van verzoekers nood aan internationale bescherming. Dat deze geboorteakte door zijn advocaat zou zijn aangevraagd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de Pakistaanse autoriteiten klaarblijkelijk probleemloos deze geboorteakte afleverden en verzoeker – weze het persoonlijk dan wel via zijn advocaat – met deze door hem gevreesde autoriteiten contact opnam.

De hiervoor reeds vastgestelde beperkte ernst van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming wordt eens te meer ondermijnd door de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat kan worden vermoed dat verzoeker zijn paspoort voor de asielinstanties verborgen tracht te houden, alsook dat hij zowel in Griekenland als in België laattijdig om internationale bescherming verzocht:

“Het is niet geloofwaardig dat u in Islamabad, Pakistan studeerde en werkte voor verschillende jaren en dat u daar geen paspoort of identiteitskaart had. U deed hogere studies, een Bachelor ‘Civil Engineer’. U legt enkel een domicilieattest neer, maar dat heeft uiteraard niet dezelfde waarde als een identiteitskaart of paspoort die heden elektronisch door de NADRA worden uitgegeven. Het vermoeden bestaat dat u bewust een paspoort achterhoudt om bepaalde gegevens te verhullen wat betreft uw vertrek en uw reisweg.

Het is evenmin geloofwaardig dat u van Pakistan over land, te voet en in auto's zou hebben gereisd tot in Griekenland en niet zou weten via welke landen u reisde. Uiteindelijk moet u bekennen dat u wist via Turkije te zijn gereisd. Maar voor een gestudeerd iemand is het niet aannemelijk dat u niet zou weten via welke weg u van Pakistan naar Turkije reisde. U zegt verder ook niet meer te weten wanneer u vertrok uit Pakistan (zie NPO CGVS p.4), maar u kan dan later plots wel de precieze datum geven waarop u Pakistan verliet, zijnde 20 mei 2019 (zie NPO CGVS p.14). Bovendien zegt u dat uw reis in moeilijke omstandigheden verliep (zie NPO CGVS p.4 en 5). Maar na nazicht van uw Facebookaccount blijkt dat u tussen uw vertrek (19 mei 2019) en aankomst in Griekenland (25 juli 2019) verschillende posts op Facebook zette (zie administratief dossier). Dit is niet ernstig. Ten slotte blijkt dat u in augustus 2021 Griekenland verliet en in België pas in februari 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit is niet verenigbaar met uw verklaring dat de reis van Griekenland naar België slechts zeven of acht dagen heeft geduurd (zie NPO CGVS p.7).

U diende bovendien laattijdig een verzoek om internationale bescherming in, namelijk pas in 2020 in Griekenland terwijl u er al sinds juli 2019 was en in februari 2022 pas in België terwijl u, afgaande op uw verklaringen dat u maar zeven of acht dagen reisde naar België, al in 2021 in België moet zijn aangekomen. Deze vaststelling geeft aan dat u geen echte nood aan internationale bescherming kende.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op zijn eerdere verklaring dat hij zijn identiteitskaart onderweg kwijt geraakte en stelt dat hij nooit een paspoort nodig had omdat hij nooit eerder naar het buitenland is geweest, komt hij niet verder dan het *post factum* opwerpen van blote beweringen, die bovendien worden ondermijnd daar verzoeker in 2023 wel een geboorteakte aanvraag bij de Pakistaanse autoriteiten, doch naliet om toen eveneens een identiteitskaart en/of paspoort te vragen. De door verzoeker aangehaalde beleidswijziging in hoofde van Pakistaanse verzoekers om internationale bescherming (verzoekschrift, p. 5-7) (zie *infra*) ging immers pas in vanaf juni 2024. In de voormelde motieven uit de bestreden beslissing wordt bovendien terecht gewezen op verzoekers ongeloofwaardige verklaringen inzake zijn reisweg, waaromtrent hij in zijn verzoekschrift evenwel geen enkel concreet en inhoudelijk verweer voert, zodat deze motivering

onverminderd overeind blijft. De combinatie van deze elementen – dat verzoeker geen identiteitskaart voorlegt, de blote bewering dat hij zijn identiteitskaart onderweg zou zijn verloren, de vaststelling dat hij in 2023 wel een geboortekte aanvraag bij de Pakistaanse autoriteiten, doch geen nieuwe identiteitskaart of een paspoort, de blote bewering dat hij eerder geen paspoort nodig had omdat hij nooit eerder naar het buitenland zou zijn gereisd en zijn ongeloofwaardige verklaringen inzake zijn reisweg naar Europa – onderbouwen wel degelijk het vermoeden dat verzoeker zijn paspoort voor de asielinstanties verborgen tracht te houden en dit omdat hierin mogelijks gegevens worden vermeld die afbreuk doen aan de ernst en/of de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar algemene informatie met betrekking tot de moeilijkheden in de periode 2019-2020 om in Griekenland een verzoek om internationale bescherming te registreren, stelt de Raad vast dat uit deze informatie inderdaad blijkt dat er toen sprake was van ernstige moeilijkheden om een verzoek om internationale bescherming te laten registreren en dat dit soms maanden kon duren. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat hij op 25 juli 2019 in Griekenland aankwam en er pas op 7 september 2020 om internationale bescherming verzocht. Dat er meer dan een jaar nodig zou zijn geweest om in Griekenland zijn verzoek om internationale bescherming te laten registreren, is niet ernstig en kan geenszins worden afgeleid uit de door hem aangehaalde landeninformatie hierover. De aan het verzoekschrift gevoegde video (stuk 3) doet hieraan geen afbreuk. Uit deze video kan immers niet worden afgeleid wanneer deze werd gemaakt en/of met wie verzoeker contact trachtte te leggen, laat staan dat verzoeker gedurende de periode tussen 25 juli 2019 (zijn aankomst in Griekenland) en 7 september 2020 (het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in Griekenland) aanhoudend zou hebben getracht om zijn verzoek om internationale bescherming te laten registreren. Dit klemt des te meer daar verzoeker ook in België laattijdig om internationale bescherming verzocht. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij in augustus 2021 uit Griekenland vertrok en zeven à acht dagen later in België aankwam (dus in augustus-september 2021), doch pas op 7 februari 2022 (ongeveer vijf maanden later) om internationale bescherming verzocht. Waar verzoeker dienaangaande verwijst naar de in een algemeen rapport vermelde “*effecten van disoriëntatie, taalbarrières en angsten*”, dient vastgesteld dat verzoeker zelf nooit eerder melding maakte van deze effecten die hem zouden gehinderd hebben om meteen na zijn aankomst in België om internationale bescherming te verzoeken. Verzoeker laat ook na concreet te duiden op welke wijze er in zijn geval sprake zou zijn geweest van “*disoriëntatie, taalbarrières en angsten*”. Dit klemt des te meer daar hij reeds in Griekenland om internationale bescherming verzocht en dus wel degelijk kennis had van de procedure. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Dat verzoeker het klaarblijkelijk niet nodig vond om meteen na zijn aankomst in Griekenland en nadien opnieuw na zijn aankomst in België om internationale bescherming te verzoeken, ondermijnt dan ook wel degelijk de ernst van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming omwille van zijn vrees door de Pakistaanse autoriteiten te worden gevisieerd naar aanleiding van zijn politiek activisme voor het JKLF.

Aangezien uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de Pakistaanse autoriteiten zijn politieke activiteiten voor het JKLF van groot belang achten, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij niet op de hoogte zijn van verzoekers activiteiten voor het JKLF in Griekenland en België. Verzoeker toont zulks ook niet aan. Zoals reeds gesteld, brengt verzoeker enkel een FIR en arrestatiebevel van 2019 bij, waarvan de bewijswaarde dient te worden gerelativeerd (zie *supra*), en laat hij na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de Pakistaanse autoriteiten actueel nog naar hem op zoek zouden zijn en/of hem anderszins nog zouden viseren omwille van zijn politiek activisme. Ook de voorgaande vaststelling, dat het vermoeden bestaat dat verzoeker zijn paspoort voor de asielinstanties verborgen tracht te houden (zie *supra*), ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor de Pakistaanse autoriteiten omwille van zijn activiteiten voor het JKLF in Griekenland en België.

Verder verwijst verzoeker naar informatie waaruit blijkt dat de Pakistaanse autoriteiten geen paspoorten meer uitreiken aan Pakistanen die in het buitenland om internationale bescherming verzoeken of er internationale bescherming bekwamen en dat hun identiteitskaarten worden geblokkeerd (verzoekschrift, stuk 2 en voetnoot 8 op p. 5). Hij stelt dat hij niet meer naar Pakistan zal kunnen terugkeren omdat hij niet over een paspoort en identiteitskaart beschikt en dat hij ingeval hij toch naar Pakistan zou kunnen terugkeren, hij omwille van voormeld beleid van de Pakistaanse overheid de rechten verbonden aan zijn identiteitskaart niet zal kunnen uitoefenen en het land niet meer zal kunnen verlaten, hetgeen volgens hem een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin uitmaakt. In zoverre geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij niet (meer) over een Pakistaanse identiteitskaart en/of een Pakistaans paspoort beschikt, *quod non* (zie *supra*), dient vastgesteld dat uit de door verzoeker bijgebrachte informatie niet blijkt dat Pakistanen, die in het buitenland om internationale bescherming verzochten of er internationale bescherming bekwamen, niet meer tot Pakistan zouden worden toegelaten en/of dat zij ingeval van terugkeer naar Pakistan geen identiteitskaart of paspoort zouden kunnen aanvragen en verkrijgen. Er blijkt enkel dat Pakistanen die in het buitenland verblijven en aldaar om internationale bescherming verzochten of internationale bescherming bekwamen,

geen paspoort meer kunnen aanvragen en dat hun identiteitskaart zal worden geblokkeerd. In deze informatie wordt bovendien vermeld dat de Pakistaanse overheid vaak geen zicht heeft op wie in het buitenland om internationale bescherming verzocht of er internationale bescherming bekwam, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor verzoekers voorgehouden vrees voor de Pakistaanse autoriteiten omwille van zijn politiek activisme voor het JKLF in Griekenland en België. Verzoeker maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat hij niet naar Pakistan zou kunnen terugkeren en/of, ingeval van een terugkeer naar Pakistan, dat hij dit land niet meer zou kunnen verlaten omdat hij geen paspoort en/of identiteitskaart heeft. Volledigheidshalve wijst de Raad er te dezen op dat noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel inhouden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota verwijst naar landeninformatie met betrekking tot de behandeling van politieke activisten in Pakistan, dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking geeft op verzoekers persoonlijke, individuele situatie en die op zich dan ook niet volstaat teneinde de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming alsnog concreet aannemelijk te maken. Uit deze informatie blijkt immers niet dat iedere politieke activist in Pakistan nood heeft aan internationale bescherming. Het komt dan ook aan verzoeker toe om zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken. Gezien het voorgaande, blijft hij hier evenwel in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming. Kritiek (verzoekschrift, stukken 5 en 6) op de overtollige motieven uit de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers advocaat het FIR zou trachten te laten verdwijnen of dat zijn advocaat een borgsom trachtte te regelen, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

7.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest Elgafaji waar het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, stelt verweerder in zijn aanvullende nota terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2023 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2023 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2022. Deze trend zet zich verder in de eerste helft van 2024. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de wederopstanding van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsvername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan, onder andere door het heen-en-weer reizen van militanten. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De overgrote meerderheid van veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan.

De periode 2023 en begin 2024 werd gekenmerkt door een woelig politiek klimaat. Voormalig eerste minister Imran Khan trachtte de provinciale verkiezingen, die voorzien waren voor oktober 2023, te vervroegen door de provinciale parlementen van Punjab en Khyber-Pakhtunkwa te ontbinden in januari 2023. Khan kondigde massaprotesten aan in mei 2023. Op 9 mei 2023 werd Khan gearresteerd op beschuldiging van corruptie, wat leidde tot een toename van geweldsincidenten (protesten, aanvallen tegen veiligheidspersoneel en het viseren van de woningen van hooggeplaatste militairen). Op 5 augustus 2023 werd Khan veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf voor het verkopen van staatsgeschenken die hij kreeg in officiële hoedanigheid, maar in beroep werd zijn straf opgeschort. Op 21 oktober 2023 keerde voormalig eerste minister Nawaz Sharif terug naar Pakistan na een verbanning van vier jaar. Op 13 januari 2024 besliste het Hooggerechtshof dat de PTI niet langer gebruik mocht maken van de cricketbat als verkiezingssymbool, waardoor de leden moesten deelnemen als onafhankelijke kandidaten. Op 30 januari 2024 werd Khan veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar voor het vrijgeven van staatsgeheimen en de volgende dag werden hij en zijn vrouw veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien jaar voor het verkopen van staatsgeschenken. De verkiezingen vonden plaats op 8 februari 2024 onder communicatie blackout, opgelegd door de overheid. De onafhankelijke kandidaten gesteund door Khan wonnen de meeste zetels in het parlement, gevolgd door PML-N en PPP. PML-N en PPP vormden een coalitie en op 3 maart 2024 werd Shehbaz Sharif aangesteld voor een tweede termijn als eerste minister. De PTI deed een oproep tot protesten om de verkiezingsuitslag aan te kaarten en stelde in beroep te gaan tegen de verkiezingsresultaten. Dit woelige politieke klimaat heeft bijgedragen tot een stijging van de veiligheidsincidenten in 2023 en de eerste drie trimesters van 2024.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan te worden beoordeeld.

De regio van Kashmir wordt verdeeld onder Pakistan, India en China. Zowel Pakistan als India eisen de volledige regio op wat al jaren voor spanningen zorgt. De grens tussen het Pakistaanse en Indische deel van Kashmir, de zogenaamde "Line of Control" (LoC) is één van de meest gemilitariseerde regio's in de wereld. In 2020 kondigde de overheid aan dat Gilgit-Baltistan de status van provincie zou krijgen. In februari 2021 werd de wapenstilstand van 2003 hersteld in het gebied van de LoC, wat zorgde voor een normalisering van de levensomstandigheden. In 2017 had Azad-Kashmir een geschat inwonersaantal van 3 tot 4.5 miljoen en Gilgit-Baltistan 2 miljoen.

Wat betreft Azad Kashmir meldde ACLED in 2023 vier veiligheidsincidenten. In het eerste trimester van 2024 werden geen veiligheidsincidenten gemeld door ACLED. PIPS registreerde één aanval van een gewapende groepering in 2023, PICSS maakte in dezelfde periode geen melding van een aanval. Voor de regio Gilgit-Baltistan registreerde ACLED in 2023 drie incidenten, en geen enkel incident voor het eerste trimester van 2024. PIPS maakte melding van één aanval van gewapende groeperingen in 2023, net zoals PICSS. CRSS, dat rapporteert over militante aanvallen en geweld gelinkt aan antiterrorisme operaties, registreerde in 2023 6 veiligheidsincidenten, en in de eerste negen maanden van 2024 4 veiligheidsincidenten. Beide regio's worden dan ook als stabiel omschreven.

Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker brengt geen enkel objectief stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie weblinks opgenomen in verweerders aanvullende nota) onjuist, onvolledig en/of achterhaald zou zijn en/of dat verweerders analyse op basis van deze informatie niet correct zou zijn. Aldus wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftientig door:

S. HUENGES WAJER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER